

sig af. Men derfra og til at ekspropriere Mandens Ejendom, som han har købt for sine egne Penge, til Samfundet igen er der et saa uhyre langt Spring, at jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Varde-Kredsen (Pinholt), naar han i Gaar brugte en saa stærk Vending som, at ikke paa noget Sted gaar Venstre med til en saadan Tanke.

Man vil maaske sige: Hvad vil Venstre da? Vi vil være med til at beskatte Jorden forjods efter de Principper, jeg her har nævnt; men vi gaar under ingen Omstændigheder med til at lægge Skat paa som trykker Jordværdien, saaledes at der kan være Tale om, at det bliver en Ekspropriation. Nu ved jeg nok, der er nogle, der hænger sig i den gamle Teori — som for Resten aldrig er blevet anerkendt —, at saa kan vi lige saa godt lade være med det hele, thi saa snart vi begynder at paalægge en Jordskat, er det Konfiskation. En Skat kan ikke lægges paa Jorden, uden at det er en Skat, der trykker Jordværdien. Det er ganske galt. Jeg gad se, hvor de Autoriteter er, man beraaber sig paa. Jeg ved ganske vist en, jeg anser for at være den største her i Landet, som man gerne vil beraabe sig paa; men endnu har jeg aldrig set, at man har faaet Medhold hos ham, naar vi ser, hvad han skriver i Danmarks Statistik. Sagen er nemlig den, at denne Teori — man kan kalde den Kapitalisationsteorien — af Teoretikere, der ikke har haft den tilstrækkelige Forstaaelse af hele dette Jordspørgsmaal, er blevet ført ud i Konsekvenser, som vedkommende Autoritet paa Skattevæsenets Omraade aldrig har villet anerkende, og som jeg lige saa lidt vil anerkende. Man har ført den ud i den Konsekvens, at man siger, at i samme Øjeblik jeg lægger en Skat paa Mandens Jord, i samme Øjeblik konfiskerer jeg en tilsvarende Del af Jordværdien, Manden kan ikke sælge sin Jord til samme Pris som før, jo mere Skat der ligger paa den, des lavere Pris vil han faa for Jorden. Men det samme gælder jo alle mulige andre Skatter, det er ikke noget som helst særegent for Grundbeskatningen. Prøv at tage en Ting, som ligger Jordbeskatningen saa fjernt som en Kopskat. Prøv at lægge en Kopskat paa, f. Eks. ude paa Frederiksberg, uden at der paalægges nogen her i København. Hvis den er af nogen virkelig Højde, skal man se, at Folk vil ryge fra Frederiksberg her ind omtrent lige med det samme. De flytter bort i det Øjeblik, der er Tale om at lægge Skat paa pr. Hoved. De ryger i det hele taget bort i samme Øjeblik, som der er Tale om at

lægge en hvilken som helst Skat paa af særlig Art. Det er ingenlunde overfor Jordbeskatningen alene, det gælder.

Hvad den før nævnte Skatteautoritet anser for fundamentalt for, at en Skat skal kunne bundfældes, skal kunne kapitaliseres, er tre Ting, og lad os se, hvorledes det stiller sig med disse tre Ting, om de virkelig findes her. Skatten skal være særlig, den skal være fast, og den skal være gammel. Det er muligt, at vore gamle Skatter har haft nogle af disse Egenskaber, men de havde dem ikke alle, og derfor kan vi ikke vedblivende opretholde Teorien om, at der skulde være foregaaet en Kapitalisering. Jeg vil endogsaa gaa til en saadan Ting som Tienden, der turde være noget af det allerældste, der er af Beskatning her i Landet. Jeg erindrer lidt dunkelt, at der i tidligere Tider skul have været en Diskussion her i Tinget om, hvorvidt den stammede fra Methusalems Tid, eller fra hvor lang Tid tilbage den var. Jeg ved ikke bestemt, naar den er indført her i Landet, men det er ca. 1000 Aar siden. Denne Skat har altsaa Betingelsen for at kapitaliseres, forsaavidt som det er en gammel Afgift. Men den har ikke været fast, under ingen Omstændigheder, og naar en Afgift ikke er fast — jeg skal ikke komme dybere ind paa den teoretiske Begrundelse deraf —, er man ude af Stand til at beregne, hvorledes den vil stille sig i den nærmest kommende Tid, og en Skat, med Hensyn til hvilken man ikke er i Stand til at beregne, hvorledes den vil virke, vil aldrig kunne kapitaliseres. Tienden var ikke fast. Oprindeligt var den, som Navnet viser, en Tiendedel, hvert tiende Neg paa Marken, hvert tiende Lam i Faarestien; men for over 100 eller snart 200 Aar siden begyndte man at pille ved den. Først faldt Kvægtienden bort, saa begyndte man at tale om, at det var ikke hvert tiende Neg, der skulde tages paa Marken, nej, det skulde være Korn, der leveredes. Herved var man straks inde paa en anden Basis. I den næste Periode skal det ikke længere være Korn, nej, der skal betales efter Kapitelstakst. Altsaa, man kommer igen over paa en ny Basis. Men saa snart man rører ved den Slags Ting — og hvad Tienden angaar, har den jo i Virkeligheden stadig været nedadgaaende —, har man borttaget Muligheden for, at den overhovedet skulde kunne kapitaliseres.

Kapitalisationsteorien har sikkert ingen fast Grund under Fødderne i det Øjeblik, man kommer til at gaa den nærmere efter, og saadan uden videre at sige, at i samme Øjeblik som man beskatter en fast Ejen-